«Ara torna a haver-hi més respecte per la processó, i això ho valoro molt»

Carles Falcó, fotografiat a la botiga de roba que regenta a l´Eixample de Girona.

Quins són els seus primers records de Setmana Santa?

Recordo la primera vegada que vaig sortir de manaia, que érem dos suplents i vam sortir tots dos. Ens vam posar allà sense saber què passaria, i vam sortir el Dimecres Sant per anar a portar els passos a la Casa de la Cultura, on hi havia una capella. Jo recordo que anava més perdut que un pop en un garatge, i em van cridar: tu, Falcó, si no et poses a lloc, no sortiràs mai més!O sigui que el primer dia vaig quedar ben espantat! A més, en aquella època, tot era molt diferent. Era més «estricte».

Com era l'ambient?

Dimecres Sant el trànsit es prohibia, no es podia cantar, les poques emissores de ràdio que hi havia havien de posar música sacra... era tota una altra història.

Vostè surt més per tradició o per devoció?

Jo això ja ho vivia de petit. Tenia un oncle que era capellà, i va ser conciliari dels Manaies l'any 1942. I el 1943, a un altre oncle el van fer pendonista. Jo recordo que tenia quatre anys, estava a casa l'àvia, i vaig veure entrar uns tios tan alts... vestits d'aquella manera... i vaig pensar: ostres! I tot darrere venia la meva àvia, que m'estirava perquè no fes nosa. Això és una imatge que encara retinc, encara em veig al menjador de l'àvia. I més endavant, mira, em vaig apuntar i vaig sortir durant 52 anys.

Com va entrar a la banda?

Un any els faltava gent i vaig anar de pifre: no el sabia tocar, però xiulava i vaig servir per omplir. I l'any següent,

devia ser, ja vaig sortir de bombo, i així uns quants anys. Vaig conèixer diversos mestres de banda, i quan va plegar l'últim, que m'havia vist néixer, llavors ja em va tocar a mi. Vaig entrar el 1992 i vaig ser mestre de banda fins que vaig plegar.

Aquest càrrec comporta una responsabilitat especial?

La banda té un ritme. El senyor Joaquim Pla, que va estudiar com anaven vestits els romans i com era la seva música, va explicar que la banda és un diàleg entre els pifres, els bombos... i aquest diàleg s'ha de portar ben portat. Són coses que et van quedant i llavors, en els assajos, intentes posar una mica d'ordre. A més, els bombos s'han de picar fort, perquè els últims també se n'han d'assabentar; i quan uns ja han tombat als Quatre Cantons els altres encara estan al capdamunt de la Rambla. Però picant fort, sense voler, acceleres, i tot això s'ha de regular.

La seva família ha continuat amb la tradició?

Sí. Els meus nois han estat manaies i el petit encara ho és.

Ha fet moltes amistats, al llarg d'aquests anys?

Sí, i tant. A vegades vas pel carrer i algú et diu: adeu, Carles! I penses: aquest qui és? I recordes: ah, sí, és un manaia.

Ara que ja no surt, com es viu des de fora?

Jo feia 50 anys que no veia la processó, i el primer any vaig veure fins i tot la sortida de la Catedral, que no l'havia vist mai. Fa molt de goig. Ara, a més, torna a haver-hi un respecte. Va haver-hi un temps, durant els anys de la transició, que semblava que hi anava menys gent... i en canvi ara veig que la gent de fora té respecte, i jo això també ho valoro.

Les dones haurien de poder sortir de manaies?

Jo opino que s'hauria de posar a votació i el que es decideixi.

Com es prepara enguany per ser pendonista?

Amb nervis. No hi comptava, però em van dir que sí, que ho havia de ser... i jo vaig dir que moltes gràcies.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/03/25/ara-torna-hi-mes-respecte/903446.html?utm_source=rss